

lahkus, ja iljemine oma käe peal söddides Edeffa linna waenlase käest ärra wõttis.

Teised ristisõitjad kogusid kõik Antioghia linna alla kokko, ja akkafid kindlat linna kohhe lümbet pürama. Tuggetwad kõrged linna mürid ollid sealatse aea sõa kombel wõitmata, sellepärrast püeti ümber pirates nälja läbbi linna kätte sada. Sedda-wisi, aeg aealt linna al söddides — kust kummalgi pool kassu ei tõusnud — wütsid ristisõitjad mittu kuud aega, kummi wimaks libbe pudus neil kätte tulli, sest et effiofsalt lerge meel wägga rohke käega mona warra olli kullutanud. Mona ind tõusis wägga sureks; kehwanad püüdsid nahha, pufore ehk weel alwema asjadega oma tullist nälga kustutada, ehk surritwad nälga; seitsekümmend tuhat õbbustest olli agga kaks tuhat üllejänud, mis weel ei olnud mahha langenud egga rahwale toiduks sanud. Palju ristisõitjaid langes raske tõbbe kätte ehk surri, teised kelle julgus kolleda ädda läbbi otsa lõppes, lahkusid lagrist ja läksid oma teed; nende pöggenejate ulgas leiti ka ristisõido allustaja Peter, kedda teest kinni wõeti ja wäe ulka taggasi widi. Siiski jäiwad würsid ning suremad pealikud kindlaks ja tahtsid otsani kõik raskeid waewad kannatada. Nemat saiwad ühhe linnale appi tõttawa Turgi wäe ülle wõitu ja selle peale laewadega Zenua linnast, Stalia maalt, mona ja sõa-mehhi endale abbiks, mis nende kustuwat julgust uest põllema süttitas. Kui kewwade (1098) kätte jõudis, lõppetas uus

mona weddu nälga; ja kurjad tõbbed akkafid sedda- maid kahhanewa. Agga lümbet püratud linna kätte samine wibis pääw päwalt pikemale, kummi neile sõnumid todi, et üks Turgi pealik, nimega Korboga, kaksford sadda; tuhat sõa-meešttega linnale appi tulleraas jubba teel pididi ollema. Sellest natsse sõnumi irmu peale olli üks sõa-pealik, krahw Stehwan Blois, oma nelli tuhat ingelise allamatega ärra läinud, ja ei tulnud enam taggasi. Nüüd, kus ristisõitjat epealikud kibbedas püsiss ollid, kartes et ka mõned teised neist akkafid lahkuma, olli Boemund ühhe linna oidja pealikuga salla kaupya teinud; et pealik sure maksu eest ristisõitjaid õsel sallamahti linna pididi lastma. Sellepärrast, kui sõa-wäe pealikud nõuu piddamissel koos ollid, ütles Boemund: „ma tunnen ühhe mehhe waenlaste ulgas, kes linna meie kätte annab, kui temale rohket palka ja mõnda priusi-lubate, agga Antioghia linna mulle ja mino lastele pärriseks annate.“ — Ehk küi palju ükemaid selle wasto ollid, siiski ei olnud aega pikemalt nõuu piddada, waid Boemundi tahtmine sai täidetud. Mõnda sündis siis kõik etterägitut kombet möda; ühhel õsel rohis ulk ristisõitjaid kõisreddelit möda kõrge walli müri torni otsa, kus ülleannetu linna ärraandja, Pürrus nimmi, neid sisse lastis; sisse peasnud ristisõitjad teggid linna wärrawad lahti, et seltsimehhed wäljast sisse peafid, ja linna rahwas näggi teisel ommikul ehmatades, et ristisõitjate wertipunased lippud jubba linna müride peal lehwitasid.